

[H. P. Jensen.]

lig Mand, der staar midt i en alvorlig Kommunalpolitik med fuld Vidende om mit Ansvar, og jeg optræder ikke med Skrøner, hverken hjemme i den By, jeg bor i, eller i denne Sal. Derfor tilbageviser jeg den Slags Udtalelser. At vi skal have Karruseltur, finder jeg mig i, men den Slags Paastande finder jeg mig ikke i. Det er ikke Skrøner, men virkelige Forhold, der ligger os lige for Øje, os, der staar i det praktiske daglige Arbejde ude omkring i Kommunerne. Jeg erindrer meget vel den Tale, som den højtærede Indenrigsminister holdt ved Kommunalrepræsentanternes Møde i Nimbs Lokaler, men det første praktiske Resultat, vi har set, er dog vel nok i alt væsentligt det, der ligger paa Bordet i Dag. Jeg udtalte netop, at først nu i de sidste Dage ser man den Villighed, som man har lyst saa meget efter. Jeg synes ikke, der er noget mærkværdigt i, at jeg har den Opfattelse, eftersom det er den rigtige. Det har været saadan tidligere — i Dag kom det ikke saa meget frem, men det har været saadan ved mange Lejligheder —, at den højtærede Indenrigsminister krævede Nødhjælpsarbejdsformen opretholdt i alle dens Enkeltheder, naar Talen var om Tilskud til Arbejderne, og da jeg nu bliver behandlet, om jeg saa maa sige, lidt ublidt — hvilket ikke gør mig noget, det er ikke første Gang —, saa vil jeg sige, at jeg har indsendt Andragende til Ministeriet om eventuel Støtte til Arbejder, som er i Gang, men endnu ikke faaet noget Svar. Det kan maaske ligge hjemme i Morgen, det er ikke umuligt, og jeg fremfører heller ikke dette som en Bebrejdelse — der skal Tid til alting —, men jeg mener kun, at da jeg ikke har faaet noget Svar, har jeg personlig ikke mærket noget til den store Velvillie, der nu synes at straaale ud af den højtærede Ministers Ord og Ansigt.

Naar der tales om, at Udgifterne er nedsat for Staten og Kommunerne, vil jeg gerne understrege, at det er rigtigt for den førstes Vedkommende, men netop fordi det ikke er rigtigt for Kommunerne Vedkommende, var det, jeg tillod mig at røre ved den Side af Sagen, og den højtærede Minister maa nu en Gang finde sig i, at jeg og andre her fremsætter de Opfattelser, som vi anser for de rigtige. Jeg kan henviser til, at efterhaanden som Skatteprocenterne kommer frem, viser det sig klart og tydeligt, at Udgifterne ikke er nedsat for Kommunerne gennem de Love, der er blevet vedtaget i det sidste Par Aar. I min

Kommune bestræbte vi os for at udskrive mindre Beløb end i Fjor, men desuagtet er Skatteprocenten steget ret betydeligt.

Som jeg paa pegede før, stiger Kommunerne Udgifter i Henhold til de sociale Love, og det er jo givet, at er der noget, der har bidraget til Udgifternes Stigning, saa er det den ilde Medfart, som Arbejdsløshedslovgivningen har faaet. Det er i Virkeligheden den, der har bevirket de største Udgifter for Kommunerne. Her er ikke Tale om Kommunalpolitik. Jeg repræsenterer ikke et Flertal i Kommunen; jeg er blevet valgt, uden at mit Parti har Flertal indenfor Kommunalbestyrelsen. Men naar Ministeren taler om at vinde sig Venner ved at vifte med Mammon eller yde dem Mammon, saa er det ikke noget, vi bruger, hvor jeg hører hjemme, og det tror jeg heller ikke man bruger i Kommunerne i al Almindelighed. Derimod ved jeg, man har brugt det indenfor Partiet Venstre, og i saa Henseende taler Formueskatten jo sit tydelige Sprog. Der er der saa vist Tale om at vinde Venner. For vort Vedkommende maa den Tale ganske forstumme. Der gaar ikke en Dag hjemme, uden at jeg har Besøg af Folk, der klager over, at Hjælpekassen har afvist dem, og beder mig, om jeg ikke kan indvirke paa Hjælpekassen, saa at de alligevel kan faa en lille Hjælp. Saadan stiller Forholdet sig for os, der arbejder ude omkring, og det er da ikke underligt, naar der forelægges et Lovforslag, som tager Sigte paa at bidrage til Hjælpekasserne, at vi saa siger: Tak for det, der ydes. Men samtidig vil jeg gøre opmærksom paa, at denne Ydelse ikke kommer som en Flothed, men kun som en Nødvendighed. Det var det, jeg tillod mig at sige, og det kalder jeg ikke for Skrøner, ej heller for Lyrik, men jeg kalder det en alvorlig Tids alvorlige Tanker og en alvorlig Mands Tale.

Ludvig Christensen: Jeg havde naturligvis ikke ventet, at den højtærede Minister skulde indrømme, at det Forslag om Ændring i Arbejdsløshedsloven af 1927, der her er forelagt, er fremsat, fordi man erkender, at den Lov, der blev vedtaget i Fjor, ikke kan holde; men jeg maa dog have Lov til at sige, at i selve Forslagets Fremsættelse ligger Erkendelsen, og Realiteten er nu alligevel mere for mig, end om den højtærede Minister vil erkende det her fra Talerstolen.

Naar jeg ikke mener, at Loven kan hjælpe til Bunds, er det, fordi der i Arbejdsløshedskasserne er paalignet saa mæg-